

Kinszki Judit És Kinszki Gábor

Ez a kép 1942-ben készülhetett, Zuglóban sétálunk, én és Gabi. A felvételt apukám csinálta, jövünk valahonnan haza,. Ilyen volt Zugló akkor. A bátyámon az iskolai sapkája van. Gyakran jártunk moziba, télen korcsolyázni, nyáron uszodába, mindig együtt, szegény bátyámnak mindig cipelni kellett engem. Én imádtam vele lenni.

A bátyámmal korcsolyáztunk, úsztunk a jéghideg vízben. A bátyám dolga volt mindenre megtanítani engem. Bedobott a medence közepére, én kikapálóztam, megint bedobott, és akkor lassacskán így megtanultam úszni. Ugyanez volt a korcsolyával. Bevitt középre, otthagyt, én bőgtem, ott álltam egy darabig, kicsámpáztam, megint bevitt. Egy óra múlva már vidáman kikorcsolyáztam. Kemény telek voltak, itt a Columbus utca sarkán volt egy jégpálya.

Az Angol utcába jártunk elemibe. Gábor mindig tiszta kitűnő tanuló volt. Nálunk jól kellett tanulni. Szégyen volt valamit nem a legjobban csinálni. Nálunk mindenki előtt állandóan valami könyv volt, mindenki valamit tanult, írt. Apám és a bátyám nagy matematikusok voltak, mindig matematikai feladaton dugták össze a fejüket. Mikor mentem iskolába, a tanító néni mondta, "te is tanulj olyan jól, mint a bátyád".

Öt éves voltam [azaz: 1939-ben], amikor görög katolikusok lettünk A hitoktatója imádta a bátyámat, azt mondta, hogy a bátyám egy szent. Mert annyira jó gyerek volt. A karácsony nagyon rendesen meg volt tartva, a húsvét is. Kötelező volt templomba járni, minden vasárnap ott kellett lenni a misén; volt templomlátogatási igazolvány, le kellett pecsételtetni.

Gábort elvitték munkaszolgálatra. Nem jött sokáig semmi hír róla, aztán talált anyukám egy fiút, aki a bátyámmal együtt dolgozott több helyen is a munkaszolgálat alatt. És ő mondta, hogy mikor megérkeztek Buchenwaldba télen, a vagonból kiterelték őket, és megkérdezték, hogy kinek milyen végzettsége van. És a bátyám mondta, hogy diák. Akiknek nem volt szakmájuk, azokat levetkőztették, s hideg vízzel addig locsolták, míg meg nem fagytak. Anyámban, azt hiszem, hogy akkor megpattanhatott valami. Apámat mindig várta haza, soha nem volt hajlandó holtta nyilváníttatni, pedig kapott volna özvegyi nyugdíjat, én árvaságít. De halála pillanatáig várta haza apámat. A bátyámat nem várhatta, mert azért ezt el kellett hinni, miért mondta volna különben a fiú.